

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16
Estranger. 18

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

¡PACIENCIA Y FORA!

—¡Pobra condessa! Ré, un mal grà que li ha sortit; pero s' hi ha acostumat tant, que ni se 'n adona.

DESDE MADRIT.

Amich Lopez: Ja saps que hi arribat á Madrid, y que si desde aquí son molts los que olvidan ó per rahó de la distancia no veuen las cosas de Catalunya, no hi ha motiu porque jo t'olvidi á tú y m'olvidi de la CAMPANA DE GRACIA.

Vaig a fer-te dos quartos de lo que hi vist y de lo qu'estich veient.

Aquí, aquesta Catalunya fá poch anys tant plena de vida, tant próspera y tant floreixent y que avuy lluyta ab la fam y ab la necessitat, es un mito. Aquests quaranta mil obrers que a la provincia de Barcelona tenim má sobre má, aquest exercit de honrats treballadors entregats á la desesperació, desde aquí ni s'concebeix que existeixin.

Si vejessis la cara satisfeta de 'n Cánovas, la corpulencia admirable de 'n Toreno; lo desenfadado de 'n Romero Robledo, las dugas caras—una mes que las pessetas—de 'n Calderón Colantes; si vejessis de apropar la docilitat de aquesta majoria, sempre á punt de dir que sí, com aquells conillots que venen los *santi de guini*, te convencieras de que 'ls Catalans vos enganyeu, y no podrias menos d'exclamar com la *Politica*: «*Todo va bien, muy bien, retobien.*»

Perque te 'n convencis no t' diré més sino que s'están discutint los presupuestos, es á dir, la cantitat de pa que 'l contribuyent s'ha de treure de la boca per alimentar á la situació conservadora.

Donchs hè, entra al saló de sessions, y veurás un diputat qu'enrahona, cosa de una dotzena que pesan figas, dihent que si ab lo cap—reminiscencias de ser de la majoria—y una pila de banchs deserts.

Aixís se tractan los intereses del país.

No tingas por, quan vingá l'hora de cobrar la nómina no s'descuidará ningú de presentarse á recullir lo bossi que l'hi pertoca; y en tant los investigadors s'espargiran per todas las provincias, agaballant á tort y á dret lo que haurá respectat la séquia, la filoxera, la llagosta y todas las plagas que avuy dia pasturan sobre Espanya.

Podrá faltarlos als pajesos la cullita, já Madrid ray! Aquí s'recullen contribucions y aquestas no faltan may.

* * *

Aném á un'altra cosa.

La qüestió de gas, tractem una mica de la qüestió del gas.

Al principi, tú saps qu'era cosa del Ajuntament y 'ls consumidors.

Després vá ficarse de per mitj la primera autoritat de la provincia, que prenent cartas en aquest assumpto vá demostrar que l'hi havia tocat l'as de basto.

La qüestió vá creixe.

Tot ab un plegat succeheix lo que succeheix sempre á Espanya. ¿Los consumidors de gas no pagan l'impost? Donchs que pagui la premsa per ells y la premsa ho paga á sa manera.

Ja tenim que la qüestió vá enfilantse.

No n'hi prou encare.

Tothom se queixa, tothom murmura, la premsa d'oposició de Madrid fá una campanya en favor de la premsa de Barcelona, un diputat, lo Sr. Alba Salcedo, surt á la nostra defensa... Donchs bueno, s'alsa un ministre, y sense escoltar rahons, sense pendre informes de lo que s'tractava, sense més ni més, declara que lo que s'ha fet á Barcelona está ben fet, que á qui no l'hi agradi que 'u deixi, y á qui l'hi piqui que s'ho rasqui.

Y ja tens que en aquesta especie de castell que fan los Xiquets de Valls de la política conservadora, hi poja 'l ministre de la Gobernació, y la cosa vá creixent encare.

Y encare no n'hi havia prou.

Al cap de dos ó tres dias l'oposició creix, las murmuracions aumentan, los atachs de la premsa d'oposició son mes enérgichs, la cosa ja té todas las proporcions de un assumpto de interés general, y quan tothom esperava una resolució satisfactoria, tot lo ministeri en pés s'enfila dalt del castell y d'aqueix modo la qüestió del gas de Barcelona ja arriba á las estrellas.

De manera que ja no tenim de havernoslas ab l'Ajuntament y ab la autoritat de la provincia tant sols, sino ab tot lo ministeri.

No podiam esperar méenos de la sabiduria, de la prudencia, de la justicia, de la templansa y demés virtuts dels que remenan las cireras...

May ab tanta rahó com are que 'l gas es apagat, podem dir: ¡*Adelante con los faroles!*

* *

Jo no sé si 'ls metxeros de Barcelona, al saber la resolució de 'n Cánovas s'encendrán per ells mateixos.

Tal vegada 'l president del Concell de ministros, ab aquell cop d'ull que 'l distingeix, s'haurá cregut que aquesta es l'única manera de ferlos cremar.

Jo de mí puch dirte que si m'ho fessen á mi també 'm encendria.

Ja véus que la qüestió no está tant mala.

Lo govern haurá salvat lo principi d'autoritat, los consumidors no tindrán mes remey que cedir y quedará la cosa tranquila com una bassa d'oli.

Tot depent que 'ls metxeros perdin la calma y 's cremin per lo que succeheix.

Jo creya que 'ls conservadors tenian talent; tant y tant y tant, francament no m'ho pensava.

Adém amich Lopez, no t'olvidis de admirarlos; pensa que si á Alemania hi ha un Bismark aquí 'n tenim mitja dotzena; y estigas segur del afecte que 't profesa, qui desitja abrasarte:

P. K.

Ja ho veuen: encara som vius, encare podem sortir á llum, pero això sí silenciosament y sense que puga vendres per carrers y plassas lo nostre periódich, perque sembla que molesta á ciertas autoritats lo crit de ¡La Campana de Gracia!... ¡2 quartos! Del mal al menos, pitjor sort han sofert los diaris *El Anunciador* y *El Comercio de Barcelona*, aquets dos companys han baixat á la tomba de mort violenta, *La Imprenta* ha de guardar lilit y no pot enrahonar per espay de deu dias; figurinse lo que patirà ab aquet forsat silenci. En aquest pas «la vida es un soplo» y tantas desgracias 'ns fan ser prudentes, 'ns treu l'humor y la xispa, y en bona fé que no tenim poca tela y pocas cosas que dirlos! pero... muxoni.

Res habiam dit de la presó del senyor Santafé fins ara, deixant que ho fessin antes los demés periódichs, per la íntima y cordial amistat que 'ns uneix ab aquest artista, lo qual podia dar á creure que eram apassionats en las nostras apreciaciones; pero avuy consignem lo nostre sentiment per la seva arbitraria detenció, aixís com desde nostras modestas columnas enviem al digne jutje del districte de San Beltran nostres aplausos per l'activitat y zel que desplegó no obstant esser dia festiu, en l'instrucció de las primeras diligencias y en restituir á nostre amich al seno de sa atribalada familia.

Sembla que la Plassa de Toros en la próxima corrida á favor de las desgraciadas familias de 'ls naufragos del Cantabric, no será com de costum presidida ni pel senyor Alcalde Constitucional, ni pel senyor Gobernador Civil, sino per senyoras de alto bordo.

¡Quánt yo 'ls dich qu'aquets senyors son més fins del que sembla!

L'altré dia vá tenir lloch en l'Audiencia, la vista sobre la qüestió de la plassa de toros, que sosté la Diputació provincial contra alguns particulars.

A un d'aquestos lo representava 'l lletrat D. Melcior Ferrer, president de la Diputació provincial.

Velshi aquí un cas en que l'advocat may pot perdre. Si pert la Diputació, guanyará la part representada por D. Melcior Ferrer; si pert lo particular, guanya la Diputació provincial representada por lo seu president l'advocat don Melcior Ferrer.

De manera que aquet, avans de sapiguer lo fallo de la Sala, pot dir, ab seguretat de no equivocar-se:—¡Qüestió guanyada!

¡Qué siga l'enhorabona!

Un periódich diu que 'n Ubeda, que 's un dels pobles més rics de la provincia de Jaen, s'han tret á subasta vuitcentas figas pel pago de contribucions.

Un diari ministerial, que assegura que tot vá tant bé, tindría de dirnos si van bé aquestas subastas, perque si per falta de licitadors ó per qualsevol altra causa no 's poguessen verificar las subastas, tindrian una cosa que no aniria prou bé.

Si encara hi fossem á temps, suplicariam al Ajuntament de Madrid que no deixés fer corridas de porchs. Si 'ls estrangers ya concixen á l'Espanya per la corrida de toros, per la mateixa rahó 'ns dirán la terra dels porchs.

Si l'Ajuntament no ho fá, que ho fasse 'i govern. ¡Senyor Cánovas, ¡er mort de Deu, no permeti que 'ns designen ab lo nom del company de Sant Antoni!

Lo sub-governador de Cartajena ha ordenat que 'ls periódichs no 's vengan públicament sino en determinadas horas del dia.

Deu ésser perque 'ls venedors no destorben als ciutadans de fer mitjdiada.

Per aquet camí aviat nos senyalarán las horas en que debem menjar... si 'ns deixan menjar.

Diu «Los Debates» que 'l propietari de un elegant hotel situat en lo carrer de Alcalá, de Madrid, y que ha estat tanat per espay de trenta quatre anys, l'ha cedit als pares jejuitas.

¡Gran mal se 'n fará aquet propietari de guanyar la gloria del cel!

Ara ja tindrem un altre punt ahont dirigirnos si may necessitem res dels anomenats descendents de Sant Ignaci de Loyola.

En un discurs que sobre la qüestió del gas ha fet á Madrid lo senyor Romero Robledo, ha dit: «que los catalans estaban ab ell ab lo cor y lo judici.» ¿Que tal eh? Voldrien que demá se fesin eleccions y que 's presentés candidat per Barcelona lo senyor Robledo pera que pogues convenserse de quants son los qui pensan com aquet bon senyor. ¡Si no 'ls buscaba pel carrer de las Tapias!...

Are respecte á la estimació; me recorde que quan jo era ballet vaig veure un gat que 's menjaba los seus gatets y preguntant al meu pare per que aixó feya, va dirme.—De tant com los estima.—Me apar que la estimació al señor Robledo té molts punts de semblansa á la del gat.

El centro Graciense de la industriosa vila que doná nom á lo nostre periódich celebra l'últim diumenge un concurs literari sens disputa més notable que de caracter particular se ha celebrat de fá molt temps. Tant per la bondat de las composicions que en ell se han premiat, com per l'escullidissima y elegant concurrencia que assistí á la festa; que de següé farà uns dels títuls més estimats de aquella associació que tant bé sap agermanar la diversió ab lo cultiu de las bellas arts.

La festa fou espléndida y 's demostrá clarament que nostres primers poetas no 's feren sorts á la invitació del Centro Graciense, en quant de entre las prop de trescentas poesias presentadas, han sortit premiats D. Eduardo Vidal Valenciano, que guanyá lo primer premi de la flor natural, de que 'n feu present á la bonica senyoreta D.ª Claretta Camarassa, ve-hina de Gracia, que pressidí la festa ab gran gentilesa y discreció; los Srs. Pitarra, Careta, Ubach, Sra Moncerdá, Lleó Fontova, Casademunt y Joseph Verdú, conegut per Géstus, y Garriga. Una música intermediable la festa, terminada la qual, lo senyor Puiggener, individuo del jurat, doná las gracias en unas ben fetas octavas.

Entre la concurrencia varem veurer á las poetisas Sras. Massanés Peña y gran número de nostres mes aplaudits poetas.

S'ha suspés per ordre gubernativa *El Comercio de Barcelona*, perque havia sortit en un tamany mes gran.

Se ven que 'l senyor Aldecoa es enemich de las creixensas subtas.

Fa bé. Pot ser aixís s'evitarian molts tísis.

El *Brusi* va publicá un suelto molt denigrant pel direcció del periódich, la *Patria*, Sr. Alba Salcedo. Aquet periódich li contesta y se li cuadra; y ara que era l'hora de fé l'home, el Sr. Mané dona la callada per resposta.

* *

Una de dos: ó vá obrá en conciencia posant lo dit suelto ó nó.

Si creya que era just debía mantenirlo y contestá á la provocació de 'a *Patria* ab el mateix tó, y si creya que 's havia equivocat confessar ho y doná una satisfacció.

De todas las provincias s'adereixen periód-

dichs á la protesta dels de aquesta ciutat. Pren-
guin nota Sr. Mañé y fassin un article per el
diumenje vinent.

Quina casualitat. El senyor Maspons va sér
l'acerrim defensor de 'ls mossos d' Escuadra y
ara ha sigut el únich defensor del Brusi. Hi
ha gent que neix predestinada. Yo espero que
un dia defensi la filoxera.

Es tal l'afició que hi ha 'ls Estats Units per
llegí, que á la porta de 'ls Hospitals s' veuhen
ròtuls com el següent: *Deixin per caritat un pe-
riódich per los pobres del Hospital.*

Escolti Sr, Mañé que li vuy dir una cosa á l'
orella.
La *Crónica* apesar de tenir permís per vendra
pels carrers, per companyerisme no hu fá.
No li sembla Sr. Flaquer que aquesta con-
ducta es molt mes decent que l'observada per
lo *Brusi*. Vaja, siga franch, y confessiu.

¡CALLEM!

Quant un veu que va tot bè
en aquest dichós pais,
que á ningú li falta re
y tothom viu molt fells,
ximpleria
es d' aquest govern dir mal...
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués, senyor Fiscal!

Que la miseria 'ns assola,
que la fam està regnant...
ya tenim qui 'ns aconsola
y treballs 'ns dona en gran.
Es mania
lo queixarse en un cas tal...
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués, senyor Fiscal!...

Que 'l Tresor va sense lastre,
y no 's pot pagá á ningú,
no ho prengueu com un desastre,
aixó 's fá pel bé comú.
Boberial...
tenint govern... lliberal!...
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués, senyor Fiscal!...

Que per tot alarmas rodan,
y per tot robos en grant,
y que may alcansar poden
als tunantes que aixó fan...
tirania
es del govern pensar mal...
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués, senyor Fiscal!...

Que 'ls hortelans de Valencia
abandonan sos quefers...
y fins han armat pendencia
los passífichs *fematers*...
Es mania
pendre aixó per mal senyal,
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués senyor Fiscal!...

Que sis milions allí 's gastan
ab... res... y no hi ha diners!
que las grans cuotas devastan
á l' industria y al comerç,
boberia
creure que 's per intent mal...
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués, senyor Fiscal!...

Que Barcelona á la ruina
corre anant ab aquest pas,
que á pagar no 's determina
ni tampoch á encendre 'l gas,
que podria
arribar aixó molt mal...
¡cuantas cosas yo diria
si ho volgués senyor Fiscal!

Y puig tot s' ha de callar,
siga de grat ó per forsa,
y al govern s' ha d' alabar
que per fernos richs s' esforça,
ximpleria
fora no fé punt final.
Pasiobé, ab la companyia,
¡conservis, senyor Fiscal!

ZARANDIETA.

L'altre dissapte un amich nostre notá que,
mentras estava mirant á una noya en un bal-
có, tractavan de robarli 'l rellotje.

Descobert lo lladre, fugí y l' amich buscava
en vá un agent de policia per que 'l detingués.
No se 'n veyá un ni per remey.

En aquell moment l' hi acudí una idea llu-
minosa.

—¡La Campana de Gracia! ¡Dos quartos! se
posá á cridar á tota veu. Y al girarse se va
trobá ab un polissent á cada costat.

Un industrial de Huesca ha sollicitat privile-
gi de invenció per un aparato destinat á tapan
ampollas.

Per tapan la boca dels periodistas cada dia
surtan invencions y ningú demana privilegi.

Un pagès que vá véurer dibuixada en l' Ilus-
tració la gran cascada de la Esposició de París,
esclamava:—¡Quantas rogativas los hi deu ha-
ber costat aquesta aigua!

Un concejal barceloní que 's mirava el mateix
dibuix deya:—¡Sembla imposible que ja estiga
llestá! ¡Ey! si es veritat que siga més gran que
la del nostre Parque.

S' ha cremat lo palaci del Sultan de Constan-
tinopla.

¿Que hi habia gas? Si aquet fuit n' ha sigut
la causa, hem de confesar que en las actuals
circunstancias, en Barcelona no correm tant de
perill.

En lo Trocadero hi ha l' estatua de la Repú-
blica francesa.

En vista de aixó, un industrial conservador
espanyol diu que no ha enviat res á l' Esposi-
ció, perque allo es una manifestació política.

En la secció espanyola universal un francès
s' estava mirant los soldats del nostre exercit y
deya:—¡Be están prou quiets!

No s' habia adonat que eran maniquins ves-
tits de soldat.

La part de la Exposició destinada als produc-
tos espanyols diu que está encara mol atras-
sada.

Veyent que l' arreglo está atrassat, los foras-
ters podran formarse cárrech del nostro *ade-
lanto*.

Y si ab aixó no 's convénsen, que vingan
aquí y 'ls mestres de escola 'ls acabaran de con-
vencer.

Cuan una cosa es molt llarga, 's diu: es mes
llarch que la cuaresma.

La cuaresma dura cuarenta dias. La questió
del gas ja 'n fá mes

Ara ja dirán: es més llarch que la questió del
gas.

A véure si deixarà enrera l' obra de la Seo.

Lo contratista del empedrat del carrer de
San Pau no ha volgut continuar las obras per-
que l' Ajuntament no 'l pagaba y l' Ajunta-
ment, fundat en una cláusula de contracta que
l' autorisaba para obter per la rescisió, l' ha de-
clarat rescindida.

O 'l qu' es lo mateix, en termes vulgars: ni
't pago ni vull que treballis.

L' anterior noticia 'ns fá venir l' idea de que
l' Ajuntament de Barcelona celebra semanal-
ment una rifa que 's titula dels Empedrats.

¿Ahont van á parar las misas? De segur que
no á la butxaca del contratista del empedrat
del carrer de San Pau.

—¿En que se sembla la premsa de Barce-
lona d' avuy á la Empresa del Liceo de fa dos
anys?

—En que no pot cambiar lo *tamaño*.

Refrans adobats.

Del encendre y l' apagá, tot es lo comensá.
Cadascú á casa seva y 'l govern á la de tots.
Entre poch y massa; molt de gas s' escapa.
Tant y tant punxan lo ruch... que á la fi re-
venta.

De casta ja li vé al cá lo costum de fé pagá.
Pel maig cada dia multa.

¿Dos mitjes duros fant un duro? Si.

¿Cinch pessetas fan un duro? Si.

¿Vint rals fan un duro? Si.

¿Cent setanta quartos fan un duro? Tant es
ab quartos com en plata.

Donchs á los diaris no 's aixís. Surt *El Co-
mercio de Barcelona*, se publica ab regularitat
un harch temps, demá cambia de forma. ¿Si?
Donchs prou. ¿Pero perquè? Prou.—Donchs
prou.

UN SOMBRERO DE CASTOR.

Un dia m' contá un panyero
lo que ara veurás, lector,
las memorias de un sombrero,
de castor.
Y apren qu' es aqueixa vida
de flors efimeras camp,
que tot goig fuig desseguida
com un llamp.

A cá 'l Combreré va naixe
y de allí va estendre 'l vol,
lluhia, al treure 'l de la caixa,
com un sol.
De enveja als pollos inflama,
un passa als altres devant
lo compra, y ja te la fama
de elegant.
¡Si 'n va fletjar de modistas!
¡Que n' era al cap de gentil!
Son amo feya conquistas
mil y mil.

Morí l' amo, va aná al ninxo
ab barret: fou son volgué...
l' endemá l' va comprá un pinxo
al fossé.
Lo portava ab tal salero
que sa fama aná molt lluny;
tothom donava al sombrero
cops de puny.
Al principi 'ls resistia
pero al fi s' va fé malbé,
y al cim se veu avuy dia
d' un pallé.

Res ja queda de aquell fiero
lluhi y d' aquell esplendor,
ja res queda del sombrero
de castor!

A. B.

Un amich nostre trobá l' altre dia á una se-
nyora coneguda seva, y notá que son estat era
per demés interesant.

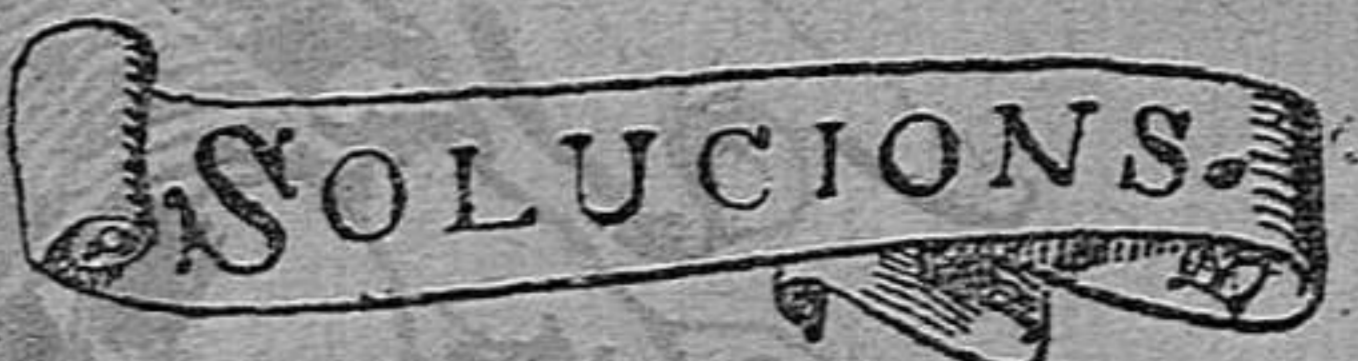
—Vosté convé molt á la humanitat, li diguè,
¿euans fills ha tingut ja, y disimuli si soch cu-
riós?

—Nou.
—¡Nou!
—¡Ay! ¡si senyor! y no pot figurarse lo con-
tenta que estich al pensar que pronte 'n vindrá
un altre. Llavors seré verge.
—¡Verge!
—Es á dir verge: Mare de deu.

Dos senyors de alguna edat se passejaban
ahir per la Rambla de las Flors parlant de lo
que are es l' objecte de totas las conversas.

—A mí si que ab aixó de la premsa no m'
hi vá ni m' hi vé; deya un dels dos, tant me fá
que surtin periódichs com que nó; tinch tres
duros de renta y m' sembla que m' puch ben
be riure 'm de tot.

—¡Com se coneix que no sap lo que passa!
—¿Qué vol dir?
—Aqueixos tres duros que vosté diu, ¿son
diaris?
—Diaris, si senyor.
—Donchs ya cal que s' amagui, perque are
'ls persegueixen.
—¿Als duros?
—Als duros y als diaris.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Clavellina*.
2. ID. 2.ª—*Gratiana*.
3. COMBINACIÓ.—*Lámina, Amor, Pep, Ta-
llat, Mar, Poll, Ramal, Man, Sol, Tarrés, Rus,
Nas, Sot.*
4. GEOGLÍFICH.—*Cinch mestres y quatre sas-
tressas son nou personas.*
5. GEOGRAFIA CATALANA. ¿QUIN POBLE SÓ?—
Barcelona.

XARADES

I.

Ma primera es una nota
de la escala musical;
n' es un altre ma se jona
si no vaig equivocat

Los espanyols son dos-terça
segons lo que ns fan pagá,
y tú si no hu endeviaas
serás en tot capgirat.

BARRINETA MADRILENYA.

II.

¡Hui dos-tres hu dos tercera?
que t' has comprat Joaquina,
Y ella contesta, des-prima
la trobo tersa tercera

ENDA VINALLA.

A la montanya he nascut,
y la idea se m' acut
d' explicarte diligent,
que soch útil á la gent
y de dirte, y no m' sofoco,
que per tot allá ahont toco

deixo rastre del que so ..
¿que so car? també soch bo.

CÓMIC D' HORTA.

MUDANSA.

Un dia ab ma tot, per sort,
vaig llogarme una barqueta
y sortinne fora 'l port
vam trobá una tot molt dreta.
Cuan despres nos entornabam
una tot varem trobar
y ab la proa de la barca
dins la mar se va esfonzar.

S. Q. T.

TRENCA-CLOSCAS.

ARA-RIU-DEL-REGOR.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un célebre
marino.

GASSONET.

ANAGRAMA.

Una noya molt bonica
filla del poble del tot
á n' el seu xicot li deya
m'has de comprá tot si pois,
per casarme ab tú si acás
tot ab molt bona intenció.

BOMBO MANLLEHENCH.

GROGLÍFICH.

V. 0

100

VA D ordi

T

K 1

×

+

P N.

MOROLOBOCORGOF.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambiz del Mitj.

COSAS DE LA SEMANA.

La premsa barcelonina pot estar ben con-
tenta de la seva protesta; ni que fos de mel-
lridaria mes mosqué.

Fivaller continua sens novetat.

¡Aixó si qu' es un bon desembrás!